

BAANTJER

De **C**ock en de dood van een kerkrat

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

**De Cock en
de dood van een kerkrat**

door Peter Römer

De Fontein

1

Rechercheur De Cock had het benauwd. Hij lag, met zijn bovenlichaam ontbloot, voorover op een massagetafel, zijn gezicht verborgen in een uitsparing aan het einde van die tafel. Het zag eruit alsof hij over zijn voeten was gestruikeld en met zijn neus in een konijnenhol terechtgekomen was. Hij voelde zich machteloos.

Over zijn rug bewogen de zoekende vingers van de fysiotherapeut. 'Hier?'

Hij drukte blijkbaar op de juiste plek, want De Cock kwam kreunend een stukje overeind. 'Ja...'. Hij liet met een zucht zijn gezicht terugzakken in het nauwe gat, terwijl de vingers inmiddels doelgericht aan het werk gingen.

Op tweede kerstdag was hij door zijn rug gegaan. Zijn vrouw had voorgesteld om de dag nuttig te besteden door eindelijk de overvolle kasten in zijn werkkamer aan te pakken. De Cock had hierin toegestemd, hoewel hij de dag liever had zoekgebracht met de dubbeldikke kersteditie van zijn krant. Maar hij had begrip voor de wens van zijn vrouw, temeer daar hij zich de laatste tijd ook was gaan ergeren aan de onoverzichtelijke hoeveelheid spullen die op onverklaarbare wijze bezit had genomen van zijn kamer. Om ruimte te creëren in de boekenkast had hij besloten om zijn oude Winkler Prins-encyclopedie op te ruimen. Het was met pijn in zijn hart, maar hij had moeten toegeven dat hij de encyclopedie al in

geen jaren meer had geraadpleegd, aangezien alles tegenwoordig te vinden was op het onvolprezen internet. Zijn vrouw was in haar nopjes geweest met zijn rigoureuze beslissing om alle vijftientig delen in één keer de deur uit te doen, maar hem was het uiteindelijk behoorlijk opgebroken. Toen hij de verhuisdoos waarin hij een aantal van de boeken had opgestapeld wilde optillen voelde hij een steek in zijn onderrug en was het einde oefening. Hij had de rest van de dag op bed gelegen, wat zijn rug overigens geen goed had gedaan. De volgende ochtend had zijn vrouw een afspraak kunnen maken bij de fysiotherapeut en nu lag de oude rechercheur weerloos op een tafel de pijn te verbijten, in de hoop dat de fysiotherapeut een wondertje zou verrichten.

Een wondertje werd het niet, maar De Cock moest toegeven dat de pijn dragelijker was dan voor de massage en hij maakte meteen een afspraak voor de volgende dag.

‘En blijf bewegen!’ was het nadrukkelijke advies dat hem werd meegegeven. De Cock besloot de goede raad op te volgen door, tegen de afspraak met zijn vrouw in, nog even langs het bureau te gaan om te kijken of er de afgelopen kerstdagen nog iets ernstigs was voorgevallen.

‘Handen omhoog!’

Rechercheur De Cock stond bij de verlaten balie van het oude politiebureau aan de Warmoesstraat en keek in de donkere ogen van een jongetje van een jaar of acht. Hij hield een pistool op de grijze politieman gericht, dat bestond uit twee wasknijpers en een potlood.

Langzaam stak De Cock zijn handen in de lucht. ‘Ik geef me over.’

‘Wat heb ik nou gezegd!’ Els Peeters kwam tevoorschijn uit het kopieerhok en legde met een klap een stapel kopieën op de balie. Het jongetje draaide zich schuld bewust naar haar om en stak snel zijn geïmproviseerde pistool weg.

‘Kom hier zitten en ga weer tekenen.’ De zware stem van de wachtcommandant galmde door de verder lege ruimte. De Cock had zijn handen weer laten zakken en keek haar vragend aan.

Els Peeters zuchtte. ‘Mijn moeder heeft griep en mijn ex nam de telefoon weer eens niet op.’ Hij leek haar niet direct te volgen. ‘Kerstvakantie,’ verduidelijkte ze. ‘Dus heb ik hem maar meegenomen.’

‘Ah, juist.’ Hij schuifelde in de richting van de stenen trap. ‘Niet echt een plek voor een kind, lijkt me, zo’n politiebureau.’

Els haalde haar schouders op. ‘Jij bent hier toch ook groot geworden.’

De Cock grinnikte en keek haar over zijn schouder even aan. ‘Dat is waar. Ja, dat is waar,’ zei hij terwijl hij moeizaam de eerste treden van de trap nam.

De Cock had zich in zijn bureaustoel laten zakken en haalde diep adem. Hij sloot zijn ogen en genoot van de ongewone rust die was neergedaald over het gebouw, blij dat hij voor even was verlost van die zogenaamde gezelligheid die de feestdagen met zich meebrachten. Niet dat hij een hekel had aan de kerst; vooral op kerstavond kon hij zich verheugen, als hij met zijn vrouw in de Westerkerk de nachtmis bijwoonde. Ook dit jaar was de belangstelling weer overweldigend geweest. De kerken mochten dan al jaren achtereen steeds leger raken, op kerstavond wilden de mensen zich nog graag even laven aan de warmte en de troost en natuurlijk ook aan het theater dat de kerk te bieden had. En het leek wel of er elk jaar meer mensen bij kwamen.

Aan het kerstdiner van dit jaar bewaarde hij ook goede herinneringen, maar daarna had het van hem wel afgelopen mogen zijn en had het normale leven weer zijn loop mogen nemen. Terwijl hij dit overdacht voelde hij zijn oogleden zwaar worden en zakte hij tevreden weg in een middagdutje. Niet zo

vreemd, want de afgelopen nacht had hij van de pijn nauwelijks een oog dichtgedaan. De doordringende toon van zijn mobiele telefoon maakte echter al snel een einde aan de rust. Hij keek op het schermpje. Zijn vrouw.

‘Ja?’

‘Jurre, waar ben je?’ Zijn vrouw klonk ongerust.

Hij schraapte zijn keel en sloeg een opgeruimde toon aan. ‘De fysio raadde me aan om vooral te blijven bewegen.’ Hij hield een kleine pauze om zijn vrouw de gelegenheid te geven te reageren, maar die voelde nog geen behoefte om iets terug te zeggen. ‘En dus ben ik maar even langs het bureau gegaan.’

Mevrouw De Cock slaakte een zucht van ergernis.

‘Maar,’ vervolgde hij geruststellend, ‘ik denk dat ik mij nu maar weer eens naar huis beweeg.’

Het leek een goed voornemen, maar toen De Cock met enige moeite de stenen trap was afgedaald werd hij tegengehouden door Els Peeters. ‘Goed dat je er nog bent.’

Hij keek haar argwanend aan. ‘Want?’

‘Ik krijg net een melding binnen. Ze hebben een dooie man gevonden in een huis aan de Oudezijds Voorburgwal.’

‘Moord?’

De wachtcommandant trok een grimas. ‘Geen bijzonderheden, maar de diender die ik sprak klonk niet erg in paniek.’

Hij zuchtte en zette zijn hoedje op zijn hoofd.

Peeters keek hem met een schuine blik aan en schudde haar rode krullen. ‘Ga jij maar naar huis, De Cock. Ik bel wel iemand anders.’

‘Nee, het is goed, Els, ik ga wel. Maar...’ hij keek haar met een verontschuldiging lachje aan, ‘zou jij mijn vrouw dan willen bellen en haar zeggen dat het ietsje later wordt?’

Toen hij aankwam bij het smalle herenhuis aan de Oudezijds Voorburgwal stond Den Koninghe al ongeduldig op hem te wachten. De schouwarts had humeurig op het vestzakhorloge

gekeken dat nog aan de grootvader van zijn moeder had toebehoord. ‘Je hebt de tijd genomen, De Cock.’

De Cock zette zijn handen in zijn zij en strekte zich. ‘De rug,’ verklaarde hij. ‘Ik moet van de fysio in beweging blijven, dus ben ik komen lopen.’

De dokter stopte het vestzakhorloge weg. ‘Ik zou zeggen, forceer het niet.’

De Cock keek naar het koperen bordje dat naast de deuring hing: PRONK & CO. ‘Wat hebben we?’

‘Een dode,’ antwoordde de dokter droog.

‘Dat had ik al begrepen.’

‘Gevallen, gegooid, wie zal het zeggen. Met zijn hoofd op een glazen tafeltje terechtgekomen en doodgebloed.’

‘Gevallen, gegooid?’

‘Wie zal het zeggen.’ Den Koninghe hief verontschuldigend een hand. ‘Zijn jasje was gescheurd en er zat een kras op zijn kin maar volgens mij had hij ook gedronken. We zullen het technisch onderzoek moeten afwachten.’ Hij knoopte zijn zwarte jas dicht. ‘De ambulance is in aantocht. Verwacht mijn rapport in het nieuwe jaar.’ Hij deed een stap naar voren. ‘En alvast de beste wensen!’

Bij de deur die toegang gaf tot de hoge, smalle kamer en suite stond een jonge agent die overduidelijk de opdracht had gekregen niemand tot de kamer toe te laten. Maar toen De Cock arriveerde deed hij gediensig een stapje opzij.

‘Ben je hier alleen?’

‘Nu wel, meneer. Mijn collega is net weg, er kwam een melding, dus u begrijpt...’

De Cock knikte en bleef in de deuropening staan. Hij nam de plaats delict nauwgezet in zich op, hoewel hij er nog niet zeker van was of er op de plaats inderdaad een delict was gepleegd.

‘Is er, behalve de dokter, al iemand geweest voor het sporenonderzoek?’

‘Volgens mij niet, meneer. We zijn nogal onderbezet, naar ik heb begrepen.’

Terwijl hij zijn latex handschoenen aandeed liep De Cock naar de voorkamer. Tegen de wand stond een stalen archiefkast en in het midden van de kamer bevond zich een groot bureau waarop een computerscherm stond dat werd omringd door stapeltjes ouderwets papier. De kamer maakte een orderlijke indruk. Hij deed voorzichtig een paar passen en hoorde de oude houten vloer kraken onder zijn schoenen. In de achterkamer, die grensde aan een diepe tuin, lag het slachtoffer in een plas geronnen bloed. Een oudere man, die met zijn hoofd tussen glasscherven lag die afkomstig moesten zijn van het glazen blad van een bijzettafeltje. In het achterhoofd van de man stak een stuk glas. De Cock bukte zich voorzichtig over het lijk en rook een vage alcoholgeur. Tegen de plint lag een whiskyglas dat de val blijkbaar had overleefd, maar waarvan de inhoud op de vloer was terechtgekomen. De Cock stelde zich voor dat de man op ongelukkige wijze achterovergevallen was en met zijn hoofd op het tafeltje was neergekomen.

Gevallen, gegoid?

‘Wie heeft hem gevonden?’ vroeg hij aan de agent.

‘De melding kwam van zijn vrouw, zijn ex-vrouw,’ verbeterde hij zichzelf. ‘Zij vertelde dat ze een afspraak had met haar man, haar ex-man dus, maar dat hij niet reageerde op haar bellen.’

‘Dan had ze blijkbaar nog wel een sleutel,’ concludeerde De Cock.

‘Van het kantoor, ja.’

‘En is het slachtoffer de Pronk van Pronk & Co?’

‘Volgens de vrouw wel.’

‘Waar is die vrouw nu?’

‘De dokter heeft haar weggestuurd.’

De Cock draaide zich met een ruk om naar de agent. ‘Weggestuurd?’

De agent krabde zich verontschuldigend op het hoofd, alsof hij zich moest verantwoorden voor de daden van de schouw-arts. ‘De vrouw maakte nogal veel misbaar en de dokter, nou ja... we kennen de dokter. Toch?’

De Cock mompelde iets.

‘Maar ik heb wel haar adres opgenomen.’ De agent overhandigde de geïrriteerde rechercheur een gevouwen papiertje.

‘Dat is tenminste iets.’

Hij keek nog eens goed om zich heen. De ruimte was net als de voorkamer sober ingericht. Met slechts een enkele foto aan de verder kleurloze wanden. Achter in de kamer, bij de tuindeuren, stonden twee bureaus tegen elkaar aan geschoven. Blijkbaar werkten er nog meer mensen op dit kantoor.

‘Enig idee wat Pronk & Co uitvoert?’

‘Iets met vastgoed, meneer. Volgens –’

‘Zijn ex-vrouw,’ vulde De Cock ongeduldig aan. ‘Dat gevoel kreeg ik al.’

Hij draaide zich om en struikelde bijna over een wandelstok die midden in de kamer lag. Er ging een pijnscheut door zijn rug en hij onderdrukte een kreet.

De agent schoot bezorgd toe. ‘Gaat het, meneer?’

‘Jaja. Het is alleen... nou ja, mijn rug. Ik moet in beweging blijven.’

Hij stapte over de stok heen en wierp nog een blik op het dode lichaam. Het gezicht was grauw en ingevallen, maar de kleding van de man zag er verzorgd uit, stevige bruine brogues onder een grijs flanellen broek en een donkerblauw colbert. Hij tilde een van de panden van het jasje op en zag dat de revers ter hoogte van het knoopsgat was ingescheurd en dat er op het witte overhemd dat hij onder het jasje droeg een vlek zat. Whisky?

De Cock rechtte met een pijnlijke grimas zijn rug en richtte zich tot de agent, die op de drempel van de deuropening was blijven staan. ‘Ik zal nog eens bellen met het bureau, zodat ze haast maken met de technische ploeg.’

‘Denkt u aan moord?’ Het klonk bijna ongepast gretig.

‘We kunnen het in ieder geval niet uitsluiten. Blijf jij hier en zorg dat niemand deze kamer betreedt.’

Het liefst was rechercheur De Cock meteen doorgedaan met zijn onderzoek en had hij de ex-vrouw van de dode man opgezocht, maar de pijn in zijn onderrug en het dringende telefoontje van zijn vrouw deden hem anders besluiten. Hij hield een taxi aan en liet zich thuis afzetten.

Zijn vrouw stond bezorgd op hem te wachten. Hij mompelde een excuus en drukte een kus op haar wang. De rest van de middag bracht hij in een warm bad door, in de hoop dat de pijn in zijn rug zou wegtrekken. Hij sloot zijn ogen en dacht aan de dode man in het huis aan de Oudezijds Voorburgwal, het gebroken glazen tafeltje, de wandelstok. Het lege whiskyglas dat tegen de plint was gerold. Een bevroren beeld uit een filmscène. Wat had zich daar afgespeeld op een van de laatste dagen van het jaar?

Hij viel in slaap.

2

De volgende ochtend was De Cock met een sprongetje uit zijn bed gekomen in een poging zijn vrouw te laten geloven dat het een stuk beter met hem ging. Met tranen in zijn ogen de pijn verbijtend strompelde hij daarna zo goed en zo kwaad als het ging naar de badkamer.

‘Jij gaat na de fysiotherapeut zeker nog even langs bij het bureau?’ vroeg mevrouw De Cock aan haar man, die staande aan het aanrecht zijn boterhammetje at.

‘Zeker.’

Zijn vrouw keek hem verwijtend aan. ‘Je zou vrij zijn tussen kerst en oud en nieuw.’

Hij zette zijn ontbijtbordje op het aanrecht en dronk het laatste slokje koffie uit zijn kopje. ‘Ik moet op z’n minst even kijken of er iets uit het technische onderzoek is gekomen. Ik maak het niet laat.’ Hij bewoog zich voorzichtig naar de keukendeur.

‘Denk om je rug.’

Hij glimlachte manmoedig. ‘Kwestie van in beweging blijven.’

‘Jij zou vrij zijn tussen kerst en oud en nieuw!’ Dick Vledder hing achterover in zijn bureaustoel en bekeek geamuseerd zijn oudere collega.

‘Hoe ouder je wordt, hoe meer dagen je vrij moet nemen.’

bromde De Cock terwijl hij zijn regenjas aan de kapstok hing. ‘Nog even en ik hoef helemaal niet meer naar het bureau te komen.’

‘Je was hier gisteren ook. Dat vertelde Peeters me. En ook dat haar zoontje je onder schot gehouden heeft.’

‘Met twee knijpers en een kleurpotlood!’ Hij glimlachte. ‘Zo’n knul heeft tenminste nog wat fantasie. Je krijgt de indruk dat de jeugd tegenwoordig alleen nog maar op beeldschermpjes kijkt.’

‘Opa spreekt!’ oordeelde Vledder opgewekt, terwijl hij met zijn vingers op zijn bureau trommelde.

De Cock haalde zijn schouders op en liep moeizaam naar zijn bureau. Hij trok zijn stoel naar achteren, maar besloot toch maar te blijven staan. Hij keek Vledder verontschuldigend aan. ‘Mijn rug. Ik ben net onder handen genomen door mijn fysiotherapeut.’

‘Aha! Vandaar dat zonnige humeur.’ De jonge rechercheur schoot naar voren in zijn stoel en stond op. ‘Zou je dan niet beter naar huis gaan?’

‘Het is een kwestie van...’ Hij zuchtte. ‘Laat maar. Er is gistermiddag een man dood aangetroffen in een huis aan de Oudezijds Voorburgwal.’

‘Misdrijf?’

‘Mogelijk. Men vertrouwde het in ieder geval niet en dus werd Den Koninghe opgetrommeld.’

‘En jij?’

‘Ik was toevallig op het bureau.’

Vledder glimlachte toegeeflijk. ‘Dus je ging er ook maar even langs. En?’

De Cock vertelde wat hij de dag daarvoor in het huis had aangetroffen.

Vledder luisterde aandachtig en trachtte zich de situatie in te denken. ‘Geen sporen van geweld?’

‘Niet dat ik heb gezien. Er was veel bloed, maar eigenlijk

wees alles op een ongelukkige val waarbij de man met zijn hoofd op een glazen tafeltje is terechtgekomen.’

‘Maar?’

‘Een val midden in de kamer? Zonder enige aanwijsbare reden?’ Hij schudde zijn hoofd.

‘Misschien had hij te veel gedronken.’

De Cock dacht even aan het whiskyglas en de pregnant alcoholgeur. ‘Dat zou kunnen. Enfin, ik hoop dat de technische jongens nog iets gevonden hebben.’ Hij boog zijn lichaam iets naar achteren en begon aan een rondje om zijn bureau.

‘Was er nog geen sporenonderzoek gedaan toen jij wegging?’

‘De collega’s waren laat, net als de ambulance. Ik neem aan dat de meesten van hen nog onder de kerstboom zaten.’

‘Dus je hebt die man daar alleen laten liggen?’ Het klonk bijna verontwaardigd.

‘Hij was al een tijdje dood, dus weglopen was er niet bij,’ suste De Cock. ‘Bovendien stond er een diender aan de deur.’

Vledder was naar zijn bureau gelopen en boog zich over zijn computer. Hij opende zijn mail. ‘Er zijn nog geen uitslagen binnen.’

‘Dat was ook niet te verwachten. Feestdagen.’ De Cock was naar de kapstok gelopen en trok voorzichtig zijn regenjas aan. ‘Den Koninghe stuurt zijn verslag ook pas na oudjaar. Maar dat betekent niet dat wij moeten stilzitten.’

‘Waar gaan we heen?’

‘De vrouw van het slachtoffer. De ex-vrouw. Zij heeft hem gevonden.’

Lees verder in *De Cock en de dood van een kerkrat*

Eerste druk september 2018

Copyright © 2018 Peter Römer

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp Baqup

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4418 9

ISBN e-book 978 90 261 4419 6

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.